

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

79. podkreśla, że małe i średnie przedsiębiorstwa powinny bardziej angażować się w przedsiębiorczość związaną z turystyką oraz, że należy znaleźć możliwości uproszczenia procedur, aby otrzymać wsparcie finansowe UE; podkreśla ponadto, że szkolenia finansowane przez UE i szkolenia na temat przyjmowania najlepszych praktyk powinny być prowadzone w regionach, szczególnie w nowych państwach członkowskich;

80. proponuje przeprowadzenie przez Komisję badania na temat karty transportowej dla młodzieży przeznaczonej dla młodych Europejczyków będących stypendystami programów Erasmus, Leonardo, Comenius lub wolontariuszy w ramach służby obywatelskiej na obszarze Unii, aby zachęcać ich do wyjazdów i poznawania krajów przyjmujących;

81. podkreśla, że ponieważ program Leonardo da Vinci jedyny w swoim rodzaju w sektorze turystyki wielu krajów, należy wykorzystać i promować te możliwości; podkreśla, że doprowadzi to do szerokiej poprawy w programie edukacyjnym; podkreśla, że oprócz wdrożenia programu należy przeprowadzić badanie odnośnie osiągniętych wyników;

Inne aspekty

82. ponownie zwraca uwagę, biorąc pod uwagę nadchodzące zmiany w strukturze demograficznej UE, na konieczność wdrożenia europejskiego programu turystyki poza sezonem dla emerytów, który przyczyniłby się do poprawy jakości życia osób starszych w UE, tworzenia miejsc pracy i spowodowałby większy popyt i rozwój gospodarki europejskiej; proponowany program mógłby nosić nazwę ULISSES;

83. przyjmuje plany Komisji zmierzające do ułatwienia współpracy pomiędzy podmiotami działającymi na rzecz zdobywania wiedzy w dziedzinie turystyki, takimi jak uniwersytety, instytuty badawcze oraz publiczne i prywatne obserwatoria oraz do zachęcania do mobilności na skalę europejską poprzez wspieranie kształcenia międzynarodowego, staży i wymian oraz poprzez rozwijanie metod kształcenia, materiałów i treści;

84. wzywa Komisję do zlecenia ogólnej oceny skutków koncepcji zróżnicowania terminów wakacji w poszczególnych regionach Europy;

85. podkreśla potrzebę wsparcia wspólnotowego dla państw członkowskich, w których przemysł turystyczny został dotknięty katastrofami naturalnymi;

86. podkreśla znaczenie wielojęzyczności w polityce turystycznej i zachęca do rozpowszechniania informacji dotyczących obiektów dostępnych do zwiedzania w jak największej możliwej liczbie języków państw członkowskich.

*

* *

87. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

P6_TA(2007)0576

Handel i zmiany klimatyczne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie handlu i zmian klimatycznych (2007/2003(INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając sprawozdania trzech grup roboczych Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), zatytułowane „Podstawy fizyczne”, „Wpływ, adaptacja i podatność”, „Łagodzenie zmian klimatycznych”, wszystkie opublikowane w 2007 r.,

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji Rady Europejskiej w dniach 8 i 9 marca 2007 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C w perspektywie roku 2020 i dalszej (COM(2007)0002),
 - uwzględniając wniosek Komisji w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (COM(2006)0818),
 - uwzględniając sprawozdanie Sir Nicholasa Sterna w sprawie gospodarczego wymiaru zmian klimatycznych przedstawione w dniu 30 października 2006 r.,
 - uwzględniając raport OECD pod tytułem „Biofuels: is the cure worse than the disease” (Biopaliwa: lekarstwo gorsze od choroby) z 11 i 12 września 2007 r.,
 - uwzględniając prezentacje współprzewodniczącego grupy roboczej III w ramach IPCC, Berta Metz oraz innych ekspertów wyznaczonych przez Parlament, przedstawione na przesłuchaniu w sprawie handlu i zmian klimatu w dniu 27 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2006 r. w sprawie rocznego sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego działań antydumpingowych, antysubsydyjnych i ochronnych prowadzonych przez państwa trzecie wobec Wspólnoty (2004) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie dwustronnych stosunków w zakresie handlu i inwestycji, zwłaszcza rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie perspektyw stosunków handlowych pomiędzy UE i Chinami ⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie ograniczania wpływu lotnictwa na zmiany klimatyczne ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie powstrzymywania globalnych zmian klimatycznych ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0409/2007),
- A. mając na uwadze, że gospodarczy i ekologiczny wpływ zmian klimatycznych przybiera niepokojące rozmiary oraz że UE, która już przejęła polityczne przywództwo w tym obszarze, powinna podwoić swoje wysiłki;
- B. mając na uwadze, że szacuje się, iż nawet zmniejszenie globalnych emisji już w 2015 r., przy zmniejszeniu ich o 25%-40% do 2020 r. w krajach rozwiniętych, nie zagwarantowałyby osiągnięcia celu ograniczenia wzrostu temperatury do maksymalnie 2°C powyżej poziomów z okresu przedindustrialnego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0203.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, str. 276.

⁽³⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, str.103.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 306E z 15.12.2006, str. 400.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 119.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 120.

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

- C. mając na uwadze, że ograniczenie globalnego ocieplenia do 2C może zmniejszyć jego dramatyczne konsekwencje dla rolnictwa, a także w dziedzinie zagrożeń pogodowych, migracji i bioróżnorodności, ale ich nie wyeliminuje;
- D. mając na uwadze, że handel światowy doprowadził w ciągu ostatnich dziesięcioleci do ponad dwukrotnego wzrostu wskaźnika światowych wyników gospodarczych;
- E. mając na uwadze, że wielkość transportu morskiego jest 40 razy większa od transportu lotniczego (w tonach/km) i jednocześnie transport ten wytwarza jedynie dwa razy więcej zanieczyszczeń emisjami gazów cieplarnianych (GHG), podczas gdy samochody ciężarowe wytwarzają 4 razy więcej emisji GHG niż pociągi na tonę/km;
- F. mając na uwadze, że swobodny wybór wykorzystywanych środków transportu jest niezmiernie istotny dla światowego handlu;
- G. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba rozwinięcia wzorców produkcji, konsumpcji i handlu, które złagodzą skutki zmian klimatycznych i ich wpływ na gospodarkę przy jednoczesnej maksymalizacji ogólnego dobra społecznego;
- H. mając na uwadze, że wydajność energetyczna, zrównoważone zarządzanie transportem i zmniejszenie oddalenia między producentami oraz producentami i konsumentami muszą być elementami składowymi każdej strategii politycznej UE w zakresie handlu, która ma wpływ na zagadnienie zmian klimatycznych;
- I. mając na uwadze, że promowanie trwałego rozwoju powinno być nadal głównym celem polityki handlowej UE, między innymi poprzez dążenie do zapewnienia aby polityka ta przyspieszyła wprowadzenie gospodarki opartej na niskich emisjach dwutlenku węgla i o wysokim poziomie wydajności energetycznej;
- J. mając na uwadze, że konsumenci powinni otrzymywać jak najbardziej optymalne informacje na temat wpływu dokonywanych przez nich zakupów na emisje GHG;
- K. mając na uwadze, że ceny muszą obejmować koszty globalnego wspólnego interesu, jakim jest np. stabilny klimat;
- L. mając na uwadze, że konferencja ONZ w sprawie zmian klimatycznych, która odbędzie się w grudniu 2007 r. w Bali powinna otworzyć drogę do negocjacji mających na celu wypracowanie światowego i wszechstronnego porozumienia w sprawie umowy post-Kioto (od 1 stycznia 2013 r.), w tym wiążących celów w zakresie emisji GHG,
- M. mając na uwadze, że długoterminowe cele powinny zagwarantować spójność na poziomie międzynarodowym w postaci jednakowego poziomu emisji GHG na osobę do 2050 r.,
- N. mając na uwadze, że państwa, które ratyfikowały Protokołu z Kioto nie ucierpiały pod względem swojej konkurencyjności (godny uwagi wyjątek stanowi sektor cementu) i objęły wiodącą pozycję w świecie, w którym emisje GHG mogą stać się przedmiotem regulacji;
- O. mając na uwadze, że po wygaśnięciu Protokołu z Kioto ta korzystna sytuacja może ulec zmianie w niektórych państwach, w szczególności, między innymi w USA, Australii, Chinach i Indiach, które nie przystąpiły do celu „2°C”, co tym samym doprowadzi do zakłócenia konkurencji na korzyść przedsiębiorstw przenoszących się do miejsc, w których kwestia ta nie jest regulowana oraz do wzrostu emisji GHG pochodzących z produkcji i transportu;
- P. mając na uwadze, że muszą zostać podjęte na szeroką skalę działania służące zapobieganiu zmianom klimatycznym i by zostały one zwieńczone sukcesem, wszyscy najważniejsi aktorzy polityki światowej w zależności od ich poziomu rozwoju powinni zmierzać ku stanowiskom w polityce handlowej kompatybilnym z celem jakim jest przeciwdziałanie zmianie klimatu,

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

Od porozumienia do działania

1. z zadowoleniem przyjmuje powszechne uznanie w kręgu naukowym i politycznym powagi zmian klimatycznych; kładzie nacisk na konieczność zawarcia ambitnej światowej umowy, która będzie obowiązywać po wygaśnięciu Protokołu z Kioto zgodnie ze scenariuszem opracowanym przez III grupę roboczą w ramach Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) w kwestii potrzeby ograniczenia wzrostu temperatury do 2°C i nalega na dokonanie odpowiednich zmian w innych międzynarodowych umowach dotyczących handlu, lotnictwa cywilnego i własności intelektualnej; oraz na fakt, że ramy działań po roku 2012 dzięki zastosowaniu krótkoterminowego i wieloetapowego podejścia powinny umożliwić różnym krajom uczestnictwo w zależności od panujących w nich sytuacji; uważa, że w średniookresowej perspektywie emisje powinny być przyznawane w oparciu o liczbę mieszkańców początkowo w odniesieniu do krajów rozwiniętych, ale docelowo w odniesieniu do wszystkich krajów; wzywa Radę i Komisję do podjęcia kroków zmierzających do uzyskania konsensusu w odniesieniu do ram działań po roku 2012 poprzez zwiększenie zasięgu zobowiązań i włączenie istotnych stron nie objętych obecnie protokołem z Kioto, w szczególności Stanów Zjednoczonych i Australii, do współpracy z poszczególnymi państwami oraz przedsiębiorstwami pomimo braku podjęcia zobowiązań ze strony ich rządów;

2. uważa, że UE i jej państwa członkowskie muszą dążyć do ścisłego stosowania procedury w zakresie systemu egzekwowania przepisów ustanowionej protokołem z Kioto od momentu jej wejścia w życie w celu zagwarantowania, że kraje, które nie zaakceptowały celów lub nie realizują ich, nie czerpią z tego tytułu nieuczciwych korzyści, a także że dopóki przedsiębiorstwa podlegają nieuczciwej konkurencji ze strony państw, które nie akceptują celów, przemysł będzie wciąż napotykał trudności na drodze do poprawy wydajności zużycia węgla w jego zakładach; uważa, że w przypadku gdy kraje przekroczą dopuszczalny limit emisji w pierwszym okresie realizacji zobowiązań, należy wymagać od nich zrekompensowania tej różnicy w drugim okresie realizacji zobowiązań, oprócz karnego zmniejszenia limitu o 30 %; podkreśla, że UE musi upewnić się, że po pełnym wejściu w życie tego wymogu będzie on stosowany tak rygorystycznie, jak to możliwe;

3. z zadowoleniem przyjmuje tzw. mechanizm czystego rozwoju w ramach protokołu z Kioto jako zachętę do inwestycji umożliwiających zmniejszenie emisji dwutlenku węgla w krajach rozwijających się, zauważa jednakże, że nie jest on jeszcze wystarczający, by w znaczący sposób przenieść działalność inwestycyjną na sektory mające największy wpływ na zmiany klimatyczne, takie jak wytwarzanie energii, transport oraz przemysłowe wykorzystanie energii; uważa, że by temu zaradzić, UE powinna być dla innych krajów rozwiniętych przykładem w zwiększaniu środków dostępnych w Globalnym Funduszu Środowiska;

4. uważa, że rozwój handlu powinien być postrzegany jako pozytywny czynnik wzrostu gospodarczego oraz dobrobytu obywateli, jeżeli uwzględniane są problemy związane ze zmianami klimatycznymi; wyraża zaniepokojenie faktem, że rozwój handlu przyczynia się w znacznym stopniu do zmian klimatycznych i uważa, że należy związku z tym przewidzieć częściowe rozwiązania w ramach polityki handlowej; podkreśla, że biorąc pod uwagę zwiększający się konsensus co do konieczności pilnego przeciwdziałania zmianom klimatycznym, UE musi w coraz większym stopniu realizować strategię w obrębie polityki handlowej i inwestycji, które tworzą zachęty ekonomiczne do realizacji celów polityki w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu; podkreśla, że UE będzie musiała korzystać z tych zasad, by stworzyć środki zniechęcające do prowadzenia działalności szkodliwej dla środowiska; uważa jednak, że nie mogą być one wykorzystywane jako pretekst dla stosowania polityki protekcjonizmu wobec krajów rozwijających się;

5. wyraża ubolewanie, że obecny system handlowy powoduje podział siły roboczej na świecie, który w dużej mierze opiera się na transporcie produktów homogenicznych, które mogłyby równie dobrze być produkowane lokalnie oraz, że ten transport nie pokrywa swoich własnych kosztów środowiskowych;

6. wskazuje na fakt, że mimo iż handel może w znacznym stopniu przyczynić się do rozwoju gospodarczego i dobrobytu społeczeństw, sektor transportu (zwłaszcza transportu drogowego), dzięki któremu handel towarami i surowcami w ogóle ma miejsce, odpowiada jednocześnie za jedną trzecią światowej emisji gazów cieplarnianych; uważa, że konieczne są środki zmieniające modalnie sposoby transportu na bardziej przyjazne dla środowiska (takie jak transport kolejowy lub wodny) oraz zmniejszające emisję gazów cieplarnianych powodowaną przez transport towarowy;

7. uważa, że UE, jako globalny partner handlowy, zajmuje pozycję, która predestynuje ją do wniesienia wkładu do światowych zmian modeli produkcji i transportu; uważa, że dzięki przodownictwu we wnoszeniu tych zmian Europa będzie znajdować się na korzystnej pozycji konkurencyjnej w momencie wprowadzenia ścisłych przepisów na szczeblu ogólnosiwiatowym;

8. przypomina, że likwidacja administracyjnych utrudnień w handlu oraz działania na rzecz zwalczania zmian klimatu mogą zostać zrealizowane wyłącznie poprzez wielostronne skoordynowane działanie – a leży to również w interesie UE, odgrywającej wiodącą rolę w obu tych dziedzinach, szczególnie w celu utrzymania europejskiej konkurencyjności;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

Dążenie do multilateralizmu w walce ze zmianami klimatu

9. podkreśla konieczność ścisłej współpracy pomiędzy Programem Ochrony Środowiska ONZ, Ramową konwencją ONZ w sprawie zmian klimatu i WTO oraz zwraca się do Komisji o opracowanie inicjatywy wspierającej ten cel; wnosi o doprowadzenie do szybkich postępów w aktualizowaniu definicji WTO odnoszącej się do towarów i usług związanych ze środowiskiem, w szczególności w obecnej dahuńskiej rundzie negocjacji, lecz zaleca wprowadzenie na początek specjalnego odniesienia do zmian klimatycznych, by osiągnąć porozumienie w sprawie zniesienia barier taryfowych i pozataryfowych na tzw. zielone towary i usługi, które uniemożliwiają lub spowalniają upowszechnianie technologii o niskim poziomie zużycia węgla; nawołuje Komisję do wypracowania konsensusu w sprawie zapewnienia sekretariatowi wielostronnych umów o ochronie środowiska statusu obserwatora na wszystkich posiedzeniach WTO dotyczących kwestii istotnych dla wielostronnych umów o ochronie środowiska; podkreśla, że trwałe rozwiązanie musi zawierać silne polityczne przesłanie o przestrzeganiu odpowiedniego podziału prac między WTO a systemami wielostronnych umów o ochronie środowiska, w oparciu o najważniejsze kompetencje; wyraża przekonanie o konieczności określenia na nowo obowiązków Komitetu ds. Handlu i Środowiska WTO; zaleca uruchomienie badania nad możliwymi zmianami do Porozumienia WTO w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, tak aby umożliwić wprowadzenie obowiązkowego licencjonowania technologii niezbędnych z punktu widzenia ochrony środowiska, w ramach jasnych i surowych przepisów dotyczących ochrony własności intelektualnej, a także do dokładnego monitorowania ich stosowania w skali światowej;

10. ponownie podkreśla, że międzynarodowe umowy z zakresu ochrony środowiska, takie jak Konwencja ramowa ONZ w sprawie zmian klimatycznych lub Protokół z Kioto, muszą być przestrzegane, a wąska interpretacja zasad handlowych nie może upoważniać do przekreślania lub hamowania działań mających na celu osiągnięcie wyznaczonych celów;

11. uważa, że zasady WTO, kładąc nacisk na techniczną neutralność, nie powinny powstrzymywać państw członkowskich od wspierania dalszego rozwoju technologii niskoenergetycznych, co mogłoby osłabiać zachęty do rozwijania technologii ze źródeł odnawialnych;

12. zwraca się do Komisji o podjęcie inicjatywy na poziomie międzynarodowym, a w szczególności na forum WTO, w celu zagwarantowania, że polityka handlowa w swej całości oraz w odniesieniu do tendencji dotyczących rozmiaru handlu bierze pod uwagę jej ewentualny wpływ na zmiany klimatyczne;

13. wzywa Radę i Komisję do opierania się przy zawieraniu dwustronnych porozumień handlowych UE oraz wielostronnych porozumień handlowych ŚOH na zapisach statusu ŚOH stanowiących między innymi, że handel międzynarodowy winien być prowadzony w poszanowaniu możliwości optymalnego wykorzystania zasobów światowych w zgodzie z założeniami z zakresu rozwoju zrównoważonego, w celu jednoczesnego zapewnienia środowiskowych działań ochronnych i prewencyjnych; zaleca dodanie „klauzuli trwałości” do Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu (GATT), kluczowego porozumienia w ramach systemu ŚOH, ustanawiającej przyjęte zasady polityki ochrony środowiska, takie jak „zanieczyszczający płaci”, a także zasadę ostrożności, umożliwiające ocenę środków;

14. wzywa ponadto Radę i Komisję zagwarantowania, że Urząd Regulowania Sporów WTO działa w oparciu o na postanowienia art. XX GATT, które umożliwiają państwom członkowskim podejmowanie kroków, w tym także działań o charakterze protekcyjnym, niezbędnych w celu zapewnienia ochrony zdrowia i życia osób i zwierząt oraz ochrony gatunków roślin, bądź też odnoszących się do ochrony naturalnych zasobów wyczerpywalnych;

15. zauważa, że UE jest już światowym liderem w dziedzinie alternatywnych technologii energetycznych, wspierając Chinami i Indiami, szczególnie jeżeli chodzi o wymianę handlową i transfer technologii w dziedzinie odnawialnej energii wiatrowej i słonecznej oraz że dzięki wydajnym i innowacyjnym pod względem technologicznym europejskim przedsiębiorstwom UE powinna być liderem na rynku światowego eksportu dóbr ekologicznych i usług środowiskowych, a Galileo oraz system globalnego monitoringu na rzecz środowiska i bezpieczeństwa mogłyby zostać wykorzystane do monitorowania emisji CO₂; wzywa Komisję do zapewnienia, aby energia, a w szczególności energia odnawialna i wydajność energetyczna oraz ich związek z bezpieczeństwem energetycznym, stanowiły integralny element stosunków zewnętrznych UE, ze szczególnym naciskiem na europejską politykę sąsiedztwa;

16. wzywa UE, z myślą o osiągnięciu celów lizbońskich, do opracowania i propagowania „przemysłu przyjaznego dla środowiska” na skalę światową, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że handel stanowi ważne narzędzie transferu technologii dla krajów rozwijających się; podkreśla konieczność doprowadzenia do redukcji barier, z jakimi boryka się tzw. „ekohandel”, między innymi poprzez usunięcie na szczeblu WTO specjalnych taryf nakładanych na „ekoprodukty”, ponowne określenie zasad z zakresu praw własności

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

intelektualnej, a także ułatwienie wprowadzania na rynek ekotechnologii, czemu sprzyjać będzie włączenie kwestii klimatycznych w ramy kredytów eksportowych i odnośnych gwarancji kredytowych, a także usunięcie niewłaściwych zachęt, czy też zaburzeń rynkowych, takich jak dotacje paliw kopalnych;

17. wzywa do powołania międzynarodowej organizacji ochrony środowiska, która przejęłaby odpowiedzialność za zgodność z międzynarodowymi traktatami i umowami w sprawie ochrony środowiska i przeciwdziałania zmianom klimatycznym i która współpracowałaby między innymi z WTO w odniesieniu do zagadnień dotyczących wpływu handlu na ochronę środowiska;

18. przyznaje, że UE ponosi historyczną odpowiedzialność za emisje gazów cieplarnianych i zdaje sobie sprawę, że konieczne są znaczące zmiany w polityce handlowej Unii, aby sprzyjać produkcji lokalnej w celu zmniejszenia potrzeby transportu; wzywa do bardziej intensywnej współpracy z różnymi krajami rozwijającymi się, w szczególności z Chinami, Brazylią i Indiami, aby uwydatnić kwestie ochrony środowiska w ich strategiach politycznych; ubolewa jednak nad faktem, że istniejące mechanizmy transferu technologii, takie jak mechanizm czystego rozwoju, okazują się być niewystarczające i domaga się w związku z tym zwiększonego współfinansowania oraz środków umożliwiających rozwijanie zdolności technologicznych;

19. zauważa, że transfer energetycznie wydajnych technologii oraz innych przyjaznych dla środowiska technologii z UE do krajów rozwijających się ma podstawowe znaczenie w likwidowaniu wzajemnej zależności między rozwojem gospodarczym a emisją gazów cieplarnianych oraz zauważa, że do wspierania takiej redukcji potrzeba odpowiednich inwestycji; wzywa Komisję do dostarczenia zachęt w postaci odpowiedniego wsparcia finansowego oraz transferu know-how;

20. zwraca się do Komisji o systematyczne włączanie klauzul ochrony środowiska, ze specjalnym odniesieniem do redukcji emisji dwutlenku węgla do umów o handlu z krajami trzecimi; domaga się transferu technologii o niskiej emisji CO₂ i modeli handlowych o niskiej emisji dwutlenku węgla do umów z państwami rozwijającymi się; zwraca się do właściwych służb Komisji o jak najszybsze uwzględnienie wymiaru dotyczącego zmian klimatycznych w ocenach oddziaływania na zrównoważony rozwój, przedyskutowanie ich z Parlamentem i systematyczne ich stosowanie przed zawieraniem wspomnianych umów;

21. wzywa Komisję do występowania w ramach WTO na rzecz uwzględniania metody „analizy zrównoważonej oceny wpływu”, a więc ocenienia w perspektywie długoterminowej czy klasyfikacja produktów ekologicznych jest odpowiednio uwzględniana w porozumieniach dwustronnych i wielostronnych w dziedzinie odnawialnych źródeł energii;

22. nawołuje Radę i Komisję do zapewnienia uwzględnienia w negocjacjach nad nową generacją umów o wolnym handlu z państwami z Azji i Ameryki Łacińskiej zobowiązań do przestrzegania socjalnych i środowiskowych aspektów handlu, w szczególności w odniesieniu do handlu i inwestycji w towary i usługi odnawialne, i trwałego rozwoju oraz skutecznego wdrażania wielostronnych umów o ochronie środowiska; sugeruje, by liberalizacja handlu towarami i technologiami odnawialnymi oraz zwiększenie dostępu do usług w zakresie ochrony środowiska było głównym celem Komisji podczas zbliżających się negocjacji umów o wolnym handlu; podkreśla potrzebę systematycznego wprowadzania do umów dwustronnych spójnych z założeniami WTO strategii politycznych w zakresie zielonych zamówień publicznych;

23. domaga się pogłębionych analiz wpływu wyników wielostronnych i dwustronnych porozumień handlowych negocjowanych pomiędzy UE i krajami trzecimi, przeprowadzonych z perspektywy klimatu, gatunków i trwałości oraz wzywa Komisję do umożliwienia wyraźnego wsparcia na rzecz zarządzania zmianami klimatycznymi, aby stać się częścią całościowej pomocy na rzecz handlu i innej odnośnej pomocy na rzecz rozwoju;

24. popiera wniosek Komisji dotyczący utworzenia w każdej umowie handlowej Forum Zrównoważonego Rozwoju, zawierającego wyraźny komponent poświęcony klimatowi, który dopuszczałby udział społeczeństwa obywatelskiego (szczególnie organizacji pozarządowych zajmujących się ochroną środowiska), a także innych kluczowych partnerów oraz wzywa do zapewnienia im udziału w toczących się obecnie negocjacjach;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

25. podkreśla potrzebę prowadzenia szerszych dialogów w zakresie polityki ochrony środowiska oraz polityki energetycznej, które stanowią składową umów UE z krajami lub regionami trzecimi, obejmując kwestie związane ze zmianami klimatycznymi i zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych propozycji punktów odniesienia na drodze postępu, w zależności od charakterystyk danego kraju;

26. uważa, że zachowanie ekosystemów, które odgrywają cenną rolę jako pochłaniacze dwutlenku węgla, oraz zasobów bioróżnorodności jest powszechnym dobrem publicznym i wymaga specjalnej ochrony i międzynarodowego wsparcia finansowego; proponuje, aby umowy o partnerstwie w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) były włączone do wszystkich istniejących i przyszłych umów z państwami trzecimi;

27. uznaje, że handel prowadzi do nadmiernego wykorzystania ekosystemów, szczególnie lasów, w krajach rozwijających się; wzywa kraje uprzemysłowione do podjęcia odpowiedzialności za dalekosiężną deforestację lasów spowodowaną handlem międzynarodowym; podkreśla znaczny wpływ deforestacji na zmiany klimatyczne, a co za tym idzie odnośną wartość gospodarczą i wagę zabezpieczenia przed wycinaniem lasów; wzywa UE do podjęcia zdecydowanych kroków w celu ustanowienia mechanizmów nagradzania za „uniknięcie deforestacji” w ramach międzynarodowych negocjacji w dziedzinie klimatu, obok innych istotnych środków politycznych służących propagowaniu handlu zasobami naturalnymi; podkreśla, że strategię w zakresie wzmocnionej i zrównoważonej gospodarki lasami powinny być prowadzone przez państwa i wzywa Komisję do zapewnienia w tym względzie pomocy finansowej i technicznej; podkreśla, że wsparcie społeczności międzynarodowej powinno uwzględniać koszty innego wykorzystania gruntów, koszty zarządzania i zapewnienia ochrony oraz wyzwania związane z transformacją polityczną, wraz ze zmianą dotychczasowych interesów; podkreśla, że celem uniknięcia bezrobocia na obszarach wiejskich oraz migracji ze wsi do miast niezbędne są uzupełniające programy pomagające określić nowe źródła dochodów;

28. popiera wniosek Komisji dotyczący wzmocnienia współpracy z krajami rozwijającymi się w obszarach dostosowań i łagodzenia skutków zmian klimatycznych poprzez ustanowienie Sojuszu na rzecz Globalnej Polityki Klimatycznej; podkreśla, że intensyfikacja dialogu z największymi wschodzącymi gospodarcami, takimi jak Chiny, Indie, Brazylia, Ukraina i RPA oraz postępy w opracowywaniu i wdrażaniu wspólnych programów w obszarach będących przedmiotem wzajemnej troski o ochronę środowiska, takich jak zmiany klimatyczne, gospodarowanie odpadami czy nielegalna wycinka drzew muszą stanowić priorytety UE i jej państw członkowskich;

29. wzywa do wstrzymania pomocy publicznej, udzielanej przez agencje kredytów eksportowych oraz publiczne banki inwestycyjne, na rzecz projektów z zakresu paliw kopalnych, a także do zdwojenia wysiłków mających na celu zwiększenie poziomu transferu energii odnawialnej oraz technologii energooszczędnych;

30. zwraca się do Komisji i państw członkowskich do zaproponowania instrumentów prawnych, dzięki którym agencje kredytów eksportowych państw członkowskich i Europejski Bank Inwestycyjny uwzględnić będą skutki zmian klimatycznych w finansowanych projektach podczas przyznawania pożyczek i gwarancji kredytowych oraz wprowadzenie moratorium na finansowanie do momentu udostępnienia wystarczających danych, zgodnie z zaleceniami OECD, G8 i Przeglądu przemysłu wydobywczego (ang. Extractive Industries Review);

31. sugeruje, by wprowadzić zmiany do umowy WTO o subsydiach, wnosząc zapis o niemożności kwestionowania pewnych dotacji na ochronę środowiska;

UE może zrobić więcej, aby unikać uwalniania CO₂

32. ponownie zwraca uwagę na potrzebę doprowadzenia do 30 % redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE do 2020 r., niezależnie od zobowiązań podejmowanych przez państwa trzecie;

33. podkreśla konieczność podniesienia stopnia świadomości społecznej z zakresu całościowych kosztów środowiskowych związanych z konkretnymi produktami konsumenckimi; wzywa Komisję oraz Radę do przedłożenia propozycji odnoszących się do środków z zakresu informacji o zużyciu energii i emisji gazów cieplarnianych powodowanej wytwarzaniem oraz transportem produktów sprzedawanych na terenie Unii Europejskiej, takich jak propozycja rządu brytyjskiego, aby wprowadzić etykiety określające poziom powodowanej w trakcie produkcji, transportu i ewentualnego składowania emisji CO₂;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

34. nalega na wprowadzenie spójnych z zasadami WTO wspólnych norm i systemów znakowania informujących o wpływie różnych produktów na emisje gazów cieplarnianych, w tym na etapie ich produkcji i transportu, jako część szerszej strategii informacyjnej, dając tym samym konsumentom możliwość przyczynienia się do zmniejszenia emisji CO₂;

35. zwraca się do Komisji o pilne opracowanie odpowiedniej procedury mającej na celu ocenę tych śladów ekologicznych i wprowadzenie informującego o nich oznakowania, a także o utworzenie oprogramowania w celu umożliwienia przedsiębiorstwom obliczania ilości emisji GHG powstałych od początku każdego procesu produkcji;

36. podkreśla, że należy dołożyć starań, aby zinternalizować zewnętrzne wpływy związane z handlem (takie jak szkodliwe dla środowiska skutki), innymi słowy – by przełożyć je na wskaźnik cenowy możliwy do zrozumienia przez rynek oraz by wspierać uczciwą konkurencję poprzez wprowadzenie w życie zasady „zanieczyszczający płaci” (szczególnie w odniesieniu do ruchu drogowego i lotniczego), najlepiej poprzez rozszerzenie na cały świat systemu handlu uprawnieniami do emisji;

37. odnotowuje nierozzerwalną zależność pomiędzy handlem a sektorem usług transportowych; wzywa do zwrócenia uwagi na wszelkie środki transportu, w szczególności zaś na te z nich, które w ostatnich latach charakteryzowały się znacznie zwiększonym poziomem emisji, a dokładnie rzecz ujmując na żeglugę (w przypadku której emisja CO₂ szacowana jest na dwukrotność emisji powodowanej prowadzeniem przelotów samolotowych, a w najbliższych 15-20 latach może zwiększyć się nawet o 75 %);

38. w ramach podejścia w zakresie „śladu ekologicznego” przyjmuje z zadowoleniem fakt, że do poświęconej sektorowi lotnictwa części europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji ostatecznie włączone zostaną samoloty lądujące w Europie; wzywa do zbadania możliwości rozszerzenia zakresu systemu w celu objęcia nim większej ilości sektorów, w tym sektora transportu morskiego;

39. wyraża przekonanie, że głównymi środkami redukcji negatywnego wpływu działalności handlowej i transportowej na środowisko są: propagowanie rozwiązań z zakresu technologii teleinformatycznych, uwzględnienie w cenach paliwa wpływających z działalności transportowej kosztów środowiskowych, a także propagowanie transportu kolejowego i przewozów flotą morską, paliw przyjaznych dla środowiska oraz szybkiej integracji przewozów lotniczych w ramach rygorystycznego systemu handlu emisjami; wzywa Komisję i Radę do przedłożenia propozycji z zakresu środków nakierowanych na propagowanie i korzystanie z przewozów powodujących jak najniższy poziom zanieczyszczenia, ze szczególnym uwzględnieniem opracowywania przepisów odnoszących się do różnorodnych instrumentów rynkowych;

40. wzywa do mierzenia pomocy przyznanej na rzecz sektora transportu w sposób uwzględniający oddziaływanie różnych środków transportu na środowisko oraz do rozważenia stosowania spójnych z rynkiem opartym na zasadach WTO instrumentów (takich jak etykietowanie i normy) wspierających ochronę klimatu;

41. uważa, że ponieważ nieznane są rzeczywiste koszty dwutlenku węgla emitowanego przez transport drogowy, zwłaszcza w przypadku przewozu żywności i innych towarów konsumpcyjnych codziennego użytku, należy uznać systemy wsparcia promujące zrównoważoną produkcję lokalną za dopuszczalne oraz wspierać je, aby zniechęcić do nadużywania przewozu żywności drogą lądową; zaleca też wprowadzenie norm znakowania spójnego z wymogami WTO, aby informować konsumentów o ekologicznym bądź nieekologicznym charakterze produktów;

42. wyraża szczególne zaniepokojenie potencjalnie negatywnym wpływem na środowisko i kwestie społeczne polityki z zakresu propagowania biopaliw i wykorzystania biomasy w Europie; ponawia wcześniejsze wezwanie Komisji do tworzenia zgodnego z wymogami WTO systemu certyfikacji zrównoważenia obejmującego biopaliwa (lub też półproduktów rafineryjnych) jako warunku wykorzystania i zgodności z unijnymi wiążącymi celami sektorowymi; podkreśla jednak bardzo ważną rolę upraw biopaliw pierwszej generacji dla przyszłości rolników europejskich, których dotknęły skutki reformy WPR i wspólnej organizacji rynku cukru; nalega zatem na podjęcie działań zapewniających zrównoważenie całego cyklu produkcyjnego;

43. wnioskuje o objęcie wszelkich zezwoleń na zakup biopaliw klauzulą poszanowania przestrzeni przypisanej bioróżnorodności i żywieniu ludzi;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

44. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu na klimat prowadzonego przez UE importu soi oraz oleju palmowego, przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę nacisku sprzyjającego deforestacji lasów tropikalnych, w szczególności dotyczącej Borneo i Amazonii, a także do podjęcia kroków mających na celu uwzględnienie w praktykowanych cenach kosztów środowiskowych;

45. zwraca się do Komisji do wspierania europejskiego ruchu na rzecz najlepszych praktyk i punktów odniesienia dotyczących aspektów produkcji na miejscu, ze szczególnym uwzględnieniem coraz bardziej geograficznie podzielonych łańcuchów produkcji i produkcji „dokładnie na czas” (ang. „just in time”), które wpływają na zmiany klimatyczne, oraz do przedstawienia związanych z nimi wniosków;

46. wzywa Komisję do zbadania mechanizmu zgodności z postanowieniami WTO oraz polityki handlowej przyjaznej środowisku w celu znalezienia rozwiązania w odniesieniu do krajów trzecich niezwiązanych postanowieniami protokołu z Kioto oraz do wypracowania wyraźniejszych przepisów uwzględniających takie możliwości w przyszłych wersjach protokołu; uważa, że środki handlowe powinny być stosowane wyłącznie wtedy, gdy inne środki okażą się nieskuteczne w realizacji celów dotyczących ochrony środowiska; uważa, że stosowane środki handlowe nie powinny być bardziej ograniczające dla handlu niż jest to konieczne do osiągnięcia celu oraz nie powinny stanowić aktów arbitralnej i nieuzasadnionej dyskryminacji;

47. zaleca, aby w perspektywie długoterminowej i w razie konieczności w ramach tego procesu dostosowania, rozwój systemu opartego na właściwych danych odnoszących się do cyklu życia obejmował produkty końcowe, takie jak samochody i wyposażenie elektroniczne;

48. nalega, by przyszłe wnioski były w pełni zgodne ze zobowiązaniami międzynarodowymi UE, zwłaszcza z tymi wynikającymi z członkostwa w WTO, w tym z artykułem XX układu GATT,

49. podkreśla jednocześnie, że podczas reformowania instrumentów ochrony handlu należy uwzględnić wykonalność wprowadzenia czynników środowiskowych w celu uniknięcia środowiskowych praktyk dumpingowych w stosunku do produktów pochodzących z państw, które nie ratyfikowały protokołu z okresu post-Kioto;

50. zachęca Komisję do rozważenia, czy ocena przepisów dotyczących środków ochrony handlu (przepisów antydumpingowych lub dotyczących dotacji) w ramach WTO byłaby właściwa w celu uwzględnienia w pewien sposób braku poszanowania umów ogólnych, socjalnych i umów o ochronie środowiska lub konwencji międzynarodowych jako formy dumpingu i nienależnych dotacji;

51. nawołuje do wprowadzenia zachęt dla produkcji poprzez przyznawanie funduszy państwowych lub wspólnotowych oraz do zachęt do stosowania, dzięki zmniejszeniu stawki podatku VAT dla produktów, które przyczynią się do zmniejszenia emisji dwutlenku węgla;

*

* *

52. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

P6_TA(2007)0577

Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce (2007/2231(INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce – wniosek dotyczący współpracy na szczeblu kontynentalnym i regionalnym na rzecz rozwoju rolnictwa w Afryce” z dnia 24 lipca 2007 r. (COM(2007)0440),